

Zelfhulpgroep Niet Aangeboren Hersenafwijkingen "In een klap verandert heel je leven"

Zelfhulpgroep Niet Aangeboren Hersenafwijkingen met achteraan Ger en Ria

Foto: Freek Jansen

REGIO - Beiden hadden een druk leven waarin regelmatig een borreltje werd gedronken en een sigaret werd aangestoken. Totdat er zowel voor Ria als voor Gert iets gebeurde waardoor hun hele leven veranderde. Ria kreeg op haar 52ste een herseninfarct en Gert kreeg op zijn 28ste een auto-ongeluk waardoor hij een schedelbasisfractuur opliep. Nu jaren later kruisen de wegen van Ria en Gert en hebben zij elkaar ontmoet bij de zelfhulpgroep Niet Aangeboren Hersenafwijkingen (NAH). Tijdens de bijeenkomsten aan de Sonniusstraat in 's-Hertogenbosch wisselen ze ervaringen, kennis en emoties uit omtrent hun situatie.

Door Lesha Bosman

"Het is heel fijn om na al die jaren steun bij elkaar te vinden", vertelt Ria. "In 2003 kreeg ik een herseninfarct. 's Avonds zat ik naast mijn partner op de bank en voelde me niet goed. Mijn partner stelde me gerust en zei dat ik me morgen wel beter zou voelen. De volgende dag ben ik gewoon naar mijn werk gegaan. Vanaf dat moment is alles gedelete. Ik ben met een ambulance naar het ziekenhuis gebracht. Daar kwam ik bij, niet wetende waar ik was, wie er bij me was en wie ikzelf was. Dat is een heel beangstigende situatie. Mijn spraakvermogen was weg, ik was aan één kant helemaal verlamd en ik kon niet meer eten. Ik heb drie weken op de 'Stroke-unit' gelegen. Dat is een afdeling voor patiënten die een zwaar infarct hebben gehad. Ik heb daar drie weken in het donker gelegen. Eigenlijk had ik het niveau van een baby. Ik moest na die drie weken opnieuw leren lopen, lezen, praten en eten. Na de revalidatieperiode in het ziekenhuis mocht ik plotseling naar huis. Ik was voor mijn gevoel nog maar net begonnen met revalideren en mijn partner wist niets van herseninfarcten af. De periode die toen

volgde was heel zwaar. Ik had last van driftbuien, voelde me machteloos, moest vaak huilen en was onherkenbaar voor mijn omgeving en mezelf. We hadden geluk dat we een heel goede huisarts hadden die mij heeft aangemoedigd achter de bekende geraniums uit te komen en weer iets te gaan doen. Ik ben toen op zoek gegaan en liep tegen een enorme muur op. Als je niet helemaal in orde bent en af en toe naar woorden moet zoeken, sta je al snel buitenspel. Mensen zien je niet meer als volwaardig. Dat is me heel erg tegengevallen. Uiteindelijk heb ik niet opgegeven en heb ik doorgesloopt. Ik ben nog harder gaan werken om mezelf weer op de rit te krijgen. Ik ben begonnen met leesboekjes voor kinderen van 4 tot 5 jaar en heb veel getraind om begrippen en personen weer terug te krijgen. Het ironische is dat ik voorheen als arbeidsspecialist heb gewerkt en mensen weer stimuleerden te re-integreren op de arbeidsmarkt vanuit een uitkeringssituatie en nu zat ik zelf in die positie. Op dit moment werk ik als vrijwilliger voor zieke mensen en biedt hen praktische hulp. Als ik terugkijk dan zeg ik altijd dat ik er intelligenter uit ben gekomen dan dat ik erin ging maar ik heb wel heel hard moeten knokken. Daarnaast ben ik heel blij dat mijn partner geduld met me heeft gehad en dat we nog steeds gelukkig bij elkaar zijn. Ik ben wel angstiger geworden na mijn infarct. Dat zal waarschijnlijk ook nooit weggaan. Ik zal er mee moeten leren leven."

"Ik was een stuk jonger toen ik door een auto-ongeluk een schedelbasisfractuur kreeg", vertelt Ger. "Ik was 28 jaar en automonteur. In een paar seconde was het gebeurd en lag ik in coma in het ziekenhuis. Toen ik bijkwam uit mijn coma herkende ik mijn vrouw en zoon niet meer. Naast de schedelbasisfractuur heb ik ook nog vijf tia's gehad. De laatste tia is zes maanden geleden. Gelukkig is een tia van tijdelijke aard en verdwijnen de

kenmerken zoals verlamming na een tijdje weer. Gelukkig ben ik positief van aard en relativeer ik graag. Ik doe mijn uiterste best om zo goed mogelijk te leven. Ik ben van de één op de andere dag gestopt met roken en drinken. Ik heb als geen ander ervaren dat je tijd ooit komt en dan kun je er niets aan veranderen. Mijn dochter heeft op 22-jarige leeftijd een hersenbloeding gehad en is dood gevonden in de badkamer. Door mijn zoon. Helaas kwam haar tijd in mijn ogen veel te vroeg. Ik vind het fijn dat ik tijdens de groepsbijeenkomsten lotgenoten kan helpen door mijn ervaringen te delen. Daarnaast doen we leuke dingen met elkaar zoals een bezoekje aan de stad of drinken we een drankje. Op dit moment bestaat de groep uit vier mensen maar we hopen natuurlijk dat er nog meer lotgenoten zijn die zich bij ons willen aansluiten."

De groep NAH komt eens in de veertien dagen bij elkaar op woensdag van 15.00 tot 16.30 uur aan de Sonniusstraat te 's-Hertogenbosch. Wilt u meer informatie of wilt u zich aanmelden dan kunt u bellen naar Ria van Veen 06-11959907. U kunt ook kijken op www.nietaangeborenhersentelsel.eu.